

saglige Hensyn, der ere de afgørende. Nu skulde vi være naaede saa vidt, at det udelukkende blev de saglige Hensyn, der gøre sig gældende indenfor de Rammer, som ere afstukne ved de nu vedtagne Love. (Afbrydelse af *Zahle*). Jeg maa bede det ærede Medlem fra Ringsted vente, indtil jeg skyder paa ham. Jeg vil bestræbe mig for at gøre det saa smukt, som vort overordentlig sjældne Forhold fortjener det. Jeg mener derfor ved denne Lejlighed at burde udtale Haabet om, at disse 2 Poster blive besatte med Fagmænd, som de have været tidligere. Jeg erkender, at jeg tidligere har hørt til dem, der troede, at det var Vejen til at komme over Vanskelighederne at have en fælles civil Minister for Hær og Flaade, men jeg er bleven grundig belært om, at det er saalidt tilfredsstillende, som tænkes kan. Jeg er bleven kureret, Illusionerne ere bristede som adskillige andre.

Naar jeg nævner dette Ministeriums indre Sammensætning, som jeg synes lider af uforholdsmæssig store Brist, ser jeg, at Konseilspræsidenten er det skøre Silkebaand, som binder denne Buket sammen. Men heller ikke deri ser jeg nogen virkelig Garanti for, at Ministeriet er i Stand til at holde til saa store Kraftanstrengelser, som jeg mener at maatte stille Fordring om.

Det næste Spørgsmaal bliver, om Ministeriet har, som nævnt af det ærede Medlem fra Ringsted (*Zahle*), parlamentarisk Grundlag. Jeg tror, at ogsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) var inde derpaa. Jeg skal med et Par Ord omtale den Stilling, Højregruppen her indtager. Forholdet er, at den Gang Ministeriet skulde dannes, lod den nuværende højtærede Konseilspræsident forespørge, om Højregruppen tilraadede, at Ministeriet dannedes paa dette bestemte Grundlag. Flertallet af Gruppen svarede dertil ubetinget Ja, for at Sagen ikke skulde forsumpe. Deraf fulgte med Naturnødvendighed, at Gruppen som saadan var løst fra den parlamentariske Støtte, den ved dette Ja havde tilsagt, i 2 Tilfælde, enten naar Sagen var gennemført, eller naar den var endelig bristet. Nu da Sagen er gennemført, kan jeg ikke se andet, end at Gruppen staar ubetinget frit paa dette Omraade. (Afbrydelse af *Indenrigsministeren*). Hvis den højtærede Indenrigsminister vilde vente, var det nok muligt, at han fik det Tillids- eller Mistillidsvotum, som han nu bestræber sig for at faa af mig. Jeg har tidli-

gere givet ham en Kompliment, det burde være nok for ham, til jeg kommer til ham. Altsaa, jeg hævder, at min Gruppe staar frit. Jeg har ikke dermed villet udtale en eneste Smule om, hvorvidt den ikke vil eller kan fremtidig yde dette Ministerium en parlamentarisk Støtte. Jeg kunde tænke mig, at der fremkom en Opgave af den Art og den Rækkevidde, at det kunde være rigtigt og nødvendigt. Jeg vil desuden minde om, at Parolen fra vor Side altid har været, at vi vare villige til et Samarbejde med et hvilket som helst af Kongen udnævnt Ministerium. Som Følge deraf ere vi ogsaa villige til at gøre det her. Men det er ikke det samme som at yde parlamentarisk Støtte, det er to meget væsentlig forskellige Ting. Det fremgaar allerede deraf, at den højtærede Konseilspræsident søgte denne Støtte, ellers havde han ikke været nødt til at søge den eller havde ikke fundet det rigtigt at søge den. (*Konseilspræsidenten*: Det er ikke sandt!) Hvad er det, der ikke er sandt? (*Konseilspræsidenten*: Jeg har ikke søgt de Herrers Støtte, inden jeg dannede mit Ministerium). Jeg beklager meget, om den højtærede Konseilspræsidents Hukommelse ikke skulde slaa til. Min slaar i alt Fald til, naar jeg siger, at den højtærede Konseilspræsident lod ved Mellemmænd forespørge, om man ikke vilde tilraade ham at danne Ministeriet paa det Grundlag, som blev fremsat, til Gennemførelse af Forsvars-sagen. (*Konseilspræsidenten*: Det er ikke sandt!) Jeg kan dertil kun sige, at det maa da blive en Sag mellem den højtærede Minister og hans Mellemmænd. (*Konseilspræsidenten*: Jeg har ikke haft Anledning til at benytte Mellemmænd og har ikke benyttet saadanne). Jeg troede, at selv Konseilspræsidenten maatte vente, til jeg var færdig. Saaledes har det i alt Fald været før. Da den højtærede Konseilspræsident sad her i Rækkerne, taalte han sikkert ikke, at den daværende Konseilspræsident afbrød ham Gang paa Gang. Og jeg har heller ikke i Sinde at finde mig deri mere end nødvendigt.

Den Opfattelse, jeg her har gjort gældende, have alle de af Gruppen, der vare til Stede — hvor mange det var, kunne vi undersøge, det var vist 21 —, ogsaa faaet. Og jeg maa meget beklage, om det nu skulde vise sig, at enten har Konseilspræsidenten ikke forstaaet at instruere sine Mellemmænd, eller ogsaa have disse ikke forstaaet den Instruktion, som han har givet dem, et af to maa være